

Cuprins:

Cât un fir de neghină	3
Gândăcelul	7
Sărăcuțul!	10
Călătoare!	13
Musculița	17
Cântărețul	20
Hoinar	23
În curtea mea	28
După asemănarea lor!	32
Cioc! cioc! cioc!	36
În fel de fel de fețe	40
Mai sus!	45
Nedespărțite!	48
Pasere de noapte	51
Vulturul	54
Cucoșul	58
Ca soarele!	62
Luptătorii	65
Mărinimie	69
Singuratecii	71
Filozoful	73
Când stăpânul nu-i acasă!	76
Grivei	80

Fricosul	84
Musafirul	87
Căprioara	90
Voinicul	93
Gâza	96
Părăsită	100
Calul	105
Tovarășii	110
Trandafirul	114
Frunza	117
O rază	121
Bătrânii	124
Cea dintâi durere	132
Tată	139
La vorbă, într-o seară de iarnă	147
Puișorii	156

Cât un fir de neghină

„Nu trebuie să fii cât un munte de mare ca să poți judeca. Ci de-ai fi cât o neghină, ori cât un fir de colb, dacă ai în căpușorul tău scânteia dumnezeiască ce cuprinde lumea, ți-i de ajuns: știi ce ești, de unde vii și-ncotro trebuie să te îndrepti.” Gândirea aceasta i-o spusese gănganiei o furnică. Și spusa muncitoarei îi intrase atunci pe o ureche și-i ieșise pe alta. De-abia văzuse de câteva zile lumina soarelui, pământul, florile! În iarbă i-au părut toate un rai; dar când a întins aripioarele și-a zburat, mirându-se că poate să străbată aerul, când apoi a căzut, istovită de oboseală, pe-o frunză, atunci întâiași dată a cunoscut greul. Și spusele furnicei i-au venit în minte. Ce era? O gănganie mică, fără strălucire, rotundă, ca o sămânță. De unde venea? Din iarbă; ținea minte că se trezise sub o rochița rândunicii. Dar încotro avea să se îndrepte? Ei, ăsta era greul!

S-a scoborât de pe frunză și-a purces să caute din nou furnica. A umblat încoace, încolo, - furnica nicăiri. Altele a întâlnit - dar grăbite. Furnicile nu prea stau de vorbă. A mers mult și bine; altă gândire n-a mai auzit. „Înțelepciunea e rară” se gândea biata gănganie. Și acesta a fost al doilea necaz al ei. E greu începutul! Într-o zi o prinse ploaia: din nebăgare de seamă căzu într-un șuvoi. De-abia scăpă, pe-un pai. Iar altă dată - ce spaimă, Doamne! stătu o clipă, fără suflare, sub talpa

Călătore!...

E călătore! A ieșit din mușuroi fumica și-a pornit, cum face în fiecare dimineată, a pornit să vadă lumea... Ea știa că ochii duc și mintea întoarce; că, văzând multe, știi destule și ai de unde da și la alții. Și ce fericire să călătorești dimineata, în revărsatul zorilor, când iarba e proaspătă sub rouă, aerul jilav de răcoare și când, pe cer, se prelinge lumina ca o undă de aur. Și-apoi dimineata privești altfel lumea, altfel o judeci; gândurile nu-ți sunt spulberate, ci se limpezesc, tihnite, din prisos. De aceea fumica se scoală cu noaptea în cap și pornește la drum.

În dimineata aceasta, a luat-o spre răsărit. Încântată de frumusețea soarelui, cari se prevestea prin mănunchiurile lui de raze, totuși avu puterea să se gândească, drumeata, că, privind și minunându-se numai, nu câștiga nimic. De aceea, îndată ce dădu, prin miriște, de cizma unui vânător, își și puse în gând să cerceteze, să cunoască mai bine făptura omenească în apucăturile ei. Îndrăzneată și destoinică, se ridică pe călcâiul pe cari câteva fire de nisip se prinseseră, apoi, cu iscusință, o luă încet, pe cusătura carâmbului, în sus. Călătoreia își dete toată silința să se urce mai repede pe cizmă, căci vederea ei îi amintea, cu groază, priveliștea pe cari cizma unui alt vânător i-o dăduse într-o zi: trei tovarășe din furnicar strivite, dintr-o dată, sub talpa grea a omului. „Ciudat, gândi fumica în sine, s-ar zice că numai pentru ca să facă rău își învelesc

Cântărețul

E de neam! Între toate lighioanele lumii, gândește el, nu era alta cari să aibă strămoși mai aleși și mai de viță. Pământul era o nimica toată, un boț de humă ce orbecăia făr' de nici un căpătâi prin văzduh, când neamul lor greieresc își ridica osanale lui însuși, sub frunzele uriașe din cari astăzi nici măcar urme n-au rămas. Ei biruiseră vremea - dăinuiau stăpâni în lung și-n lat, ca și pe atunci. Chiar un străbunic al lui, cu mii de ani înainte, fusese cântăreț în cuptorul brutăriei lui Por-Împărat. Și astea nu erau vorbe de ici, de colo, ci le povesteau bătrânii în toate mințile lor, și ei, firește, de la alți bătrâni pricepuți le auziseră. Căci, doar așa rămân poveștile pe lume.

Toate gândurile acestea năvăliseră grierului în cap într-o seară, când nu putea așipi din pricina unei privighetori cari-i împuiase capul cu cântecele ei, de sus, din copacul sub cari dânsul se odihnea. „Mă rog, n-aș putea-o vedea și eu pe dihania asta? Ce neam așa de obraznic să fie?” se întrebă grierul. Și cum numai de întreat se putea întreba singur, ca să afle și-un răspuns, își puse în minte să iscodească pe o lăcustă, deși numai la gândul că avea să vorbească unei obrăznicături cari îndrăznise să se întreată din sărit cu el, îl apucau furiile. O căută totuși și n-o găsi. „Firește, gândi grierul, lăcustă și să stea acasă - dracul a mai văzut?!” Și cum luna se ascunsese într-un nor, rugă pe un licurici să-i lumineze

calea. Și, așa, se întoarse.

Toată noptica nu închise ochii. Privighetoarea își făcuse de cap. Îl mai mângâie însă pe grier iubirea și laudele pe cari o mulțime de vaca-Domnului - găngăniile cele roșii stropite cu negru - i-o arătau. Lasă că-l căinau că nu putuse dormi, dar din semnele lor, grierul înțelese că și ele erau mirate de îndrăzneala unei paseri venetice cari tulbura liniștea băștinașilor de neam. Grierului i se umfla inima în piept de mândrie și, în zori de zi, li se închină cu plecăciune, poftindu-le,